

[Ebba Strange]

Asien, så der vil stadig væk komme nye flygtningegrupper. Og på den baggrund er det efter SF's opfattelse helt uacceptabelt i dag at skærpe asylpolitikken, uanset om det sker ved at indføre kvoter eller ved at afskaffe de factobegrebet.

Tværtimod kunne der være god grund til at fjerne de stramninger, der blev indført i 1986, og som Amnesty International nu kritiserer hårdt i en rapport, der kom i forgårs. Når Amnesty går ud nu, skyldes det selvfølgelig ikke, at Danmark har udlændingedebat i dag, men det skyldes, at de danske regler om visumtvang og bøder til transportselskaber nu breder sig til andre EF-lande og derved gør mareridtet om et Fort Europa, som det er næsten umuligt for et forfulgt menneske at trænge ind i, til virkelighed.

Hvordan vil man som politisk forfulgt person i Iran eller Irak få et pas? Skulle man være i besiddelse af sådan et, hvordan tør man så gå ind på den danske ambassade? Og skulle man alligevel vove sig derind, er der så nogen, der tror, at den danske ambassadør vil sige: Ja, lige et øjeblik, ven, så skal jeg skaffe dig et visum, så du kan flygte til Danmark?

I en tid, hvor Vesteuropa og ikke mindst Danmarks udenrigsminister nyder at stå model for demokratisøgende lande, er det pinligt, at Danmark på det tidspunkt, hvor vi skal lave fælles asylpolitik i Europa, stiller sig i spidsen for stramninger og indskrænkninger, som efter vores opfattelse ikke i tilstrækkelig grad lever op til internationale menneskerettighedsforpligtelser.

Lad os så vende os til indvandrerpolitikken. Justitsministeren beskriver også sådan et scenarium, lidt ligesom hr. Helge Adam Møller gjorde i sit ordførerindlæg, og det er der jo andre i Europa der gør i disse år. Jeg er helt enig i det, fru Elisabeth Arnold sagde i en af sine korte bemærkninger, nemlig at den eneste måde, vi kan forhindre det på, er ved at acceptere vores forpligtelse til en bedre fordeling af verdens rigdomme og se i øjnene, at det koster at tilhøre den rige verden, hvis vi vil afhjælpe nøden og fattigdommen ude i den store fattige verden. Jeg foretrækker den løsning frem for pigtråd og maskingeværer, som jo også er en mulighed.

I den situation vil vi i SF gerne tage flere flygtninge fra FN-flygtningelejre, men ikke på

bekostning af spontanflygtningene. Vi vil heller ikke stramme familiesammenføringerne og fjerne de factoflygtninges retskrav på asyl.

Jeg kan forstå, at regeringen åbner for en vis indvandring, og jeg ved godt, hvem der tænkes på, nemlig nogle Hongkongkinesere. Det undrer mig, at det er regeringen, der siger: Vi kan godt åbne for en vis indvandring, når man samtidig vil fratage de familiemedlemmer, som har en nær tilknytning til familiemedlemmer her i landet, deres retskrav på familiesammenføring; det kan jeg ikke få til at passe sammen.

Vi er ikke parate til i SF at åbne for indvandring, før vi i Danmark har lært – og det har noget med integrationspolitik at gøre – i tilstrækkelig grad at udnytte de store ressourcer på det uddannelsesmæssige og det menneskelige område, som masser af vore flygtninge og masser af de familiesammenførte ægtefæller kommer til Danmark med.

Vi går også imod, at de få gamle mennesker, der får lov til at komme efter reglerne om forældresammenføring, skal forhindres i det, ligesom vi går imod at udstrække kravet om et ægteskabs varighed fra 2 til 4 år. Jeg tror ikke et øjeblik på, at det skulle forhindre proformaægteskaber. Hvis jeg kan blive fri for at nævne navne, kan jeg oven i købet sige, at jeg kender et proformaægteskab, som varede en 4-5 år, fordi de ikke kunne få taget sig sammen til at blive skilt. Det forhindrer ikke proformaægteskaber, at man udvider varighedskravet til 4 år, men det skaber tragedier for børnene og de kvinder, der har giftet sig med en herboende mand, og som i dag bliver sendt tilbage f.eks. til Polen og andre steder, hvis de har været gift i mindre end halvandet år. Hvis det skal udstrækkes til, at folk også skal sendes tilbage, når de har været gift op mod 4 år, skaber det endnu flere og endnu større tragedier.

Jeg savner fuldstændig en begrundelse for disse forslag i redegørelsen. Det kan jo ikke være tallene, der forskrækker ministeren, og derfor kan jeg kun gætte mig til, at det er det, som også ligger i fru Pia Kjærsgaards bemærkninger heroppefra, nemlig at man måske derved giver kritikerne af udlændingeloven lidt, hvis man strammer her. Jeg synes, man i stedet for skulle gå ud og forsvare, at det er menneskeligt værdigt at have de familiesammenføringsregler, vi har. Og jeg synes, at især regeringen og regeringspartierne medlemmer har